

daritat, doncs migrat i raquític com es sols aspira al bé particular del individu.

La solidaritat filla d'enlairades mires, aspira al bé comú, sens obligar als individus que la componen, a cap abdicació de les idees particulars que fora de la finalitat que 's proposa tïngan; per aixó'l solidari no's pot dir que's sumi o s'identifiqui amb els demes, sinó que s'uneix amb els restants en sa índole homogènea, per a col·laborar amb ells al fi comú, deixant salvada l'unitat quantitativa i qualitativa que'l caracterisa.

El patriotisme regional

Amb ocasió de publicar un llibre sobre la guerra del Rosselló, de finals del segle XVIII, en la que Espanya va contestar a les amenasses de invasió formulades per la Convenció francesa, enviant al territori francès tropes espanyoles manades primer per el general Ricardos i després de la mort d'aquest i també de la de O'Neilly que anava a succeir-lo, per el comte de la Unión, ha donat fa poc temps una conferència en l'Ateneo Barcelonés, don Angel Ossorio i Gallardo.

Després de llargs i fonamentats estudis, arriba l'autor del llibre i conferenciant a una conclusió verdaderament important per varies raons: per el talent i la estudiosa il·lustració del Sr. Ossorio, per les investigacions qu'ha fet detingudament sobre l'indicada guerra; per el coneixement que te de la Catalunya actual, com resultat de les relacions familiars que desde llarc temps ha mantingut amb aquesta regió, i principalment per haver exercit durant anys el càrrec de Governador de Barcelona, convivint amb les primeras personalitats del país i anant a fer directament coneixensa de moltes poblacions catalanes.

Relativament a la guerra del Roselló afirma, que sí'ls poders públics en lloc de tractar amb cert menyspreu els elements de combat ofensius i defensius que Catalunya va oferir al Govern, els hagués donat desde'l primer moment tota la importància i estima que havia d'atribuirselhi i en lloc de mirarlos amb prevenció'ls hagués fet justícia, s'hauria evitat el resultat de la campanya que va ser fatal, no obstant, la col·laboració que'ls naturals del país varen prestar al exercit regular, sens dupte porque'l Govern solsament va desvaner els propis recels, i tributar la deguda consideració als somatents, quan ja la campanya anava de venda i caminaba fatalment a la desfeta.

Aquell esclat popular, l'empenta de la gent, que no obstant els desaires, va defensar la terra catalana i amb ella la causa espanyola, davant del Govern francès envalentonat per les seves victories contra'ls aliats europeus, aquella gent que per a evitar la invasió francesa, va invadir juntament amb un cos d'exercit el Rosselló, mentres altres cossos del Nord quedaven destinats a la defensiva, va senyalar ja aleshores la pauta que la gent catalana seguiria pocs anys mes tart, quan els exercits napoleònics invadissin el territori espanyol i's

trobessin a Catalunya, a Madrid i en altres indrets de la península, amb una heroica ressiència per ells no somniada; la dels montanyesos i'ls *chisperos*, que sens altre impuls ni element bélic que el lema *pro aris et focis*, mes ben sentit que comprés, sabían derrotar uns exércits moguts per la empenta del anomenat *Capità del Segle*, victorios fins aleshores arreu d'Europa.

El Sr. Ossorio després de players de que'l Govern espanyol mirés amb prevenció o amb despreci la col·laboració de Catalunya, en la guerra del Rosselló, diu que si l'hagués estimulada desde'l primer moment, el resultat probable hauria sigut la victòria i amb ella la reintegració de la Catalunya espanyola i la Catalunya francesa en la seva històrica unitat, que necessàriament hauria resultat en favor d'Espanya.

I com a conclusió permanent deduhia el conferenciant, que no devían ofegarse, sino alentar i dirigir els esclats del sentiment regional, porque com en els sigles XVIII i XIX, ara i sempre la vitalitat espanyola estarà en relació directa de la vitalitat de les seves regions, i aquestes sols treballaràn amb profit, quan al amor del ideal i de les pràctiques exigencies de la realitat, treballin en pró de Espanya tot treballant per a ellas.

Llástima que no s'enterin del llibre ni de la conferència del Sr. Ossorio i Gallardo, gent que aspiran a governar i no saben de la geografia mes que alló de "límita el Norte con el mar cantábrico y los montes Pirineos...", ni mes historia que la de les intrigues polítiques.

En Jaume Arumí

¡L'Arumí s'es mort! ¿Qui no'l ceneixia a l'Arumí? Tant els pobles del Vallés, com els de la Costa i els de la plana de Vich, arreu el coneixían aquell jove músic, sec, nerviós, de color trencat, amb uns ulls grossos que al parlar amb llavis tremolos miraban fit a fit a son interlocutor, que sempre per excés d'atenció restaba cohibit i poruc davant de qui amb éll parlava, pero d'una manera que aquesta especie de externa temensa'l feia mes simpatic a ses innumerables relacions.

Fill de pare músic, a la música s'havia dedicat també, per a guanyarse'l pá de cada dia.

Era un home incansable; ¡pobre Arumí! ¡que s'en havia fet de tips de treballar per a mantenir a sa familia! quantes vegades l'havíam vist, estant ja malalt, arribar a peu, trist i esbufegant de l'Ametlla aont dirigia el chor.

Durant molt temps formá part de l'orquestra "La Moderna", després pertenesqué a "La Catalana", i últimament s'en havia organitzat una de propia amb elements de la capital i alguns de la localitat.

Independentment de l'orquestra, treballava sens parar, dirigint com havém dit el chor de l'Ametlla, el de Centelles que ja tingué que deixar per falta de salut, el de "Amigos de la Unión", de Granollers; donant llisons de solfeig i piano, tenint també organitzada una escolanía de noiets a qui ensenyaba, i amb els qui havia recorregut casi totes les parroquies rurals del Vallés.

El pobre Arumí feya alguns anys que tenia la seva salut molt quebrantada i feya llástima el veurel ja malalt anar allá aont podia guanyar una peseta. Fa temps que'ls seus amics preveíam que vindria el trist desenllás qu'ha vingut, pero no tant prompte; mes els successos de Juliol de l'any passat ben segur que precipitaren sa mort; fou una altre víctima encar qu'indirecta, d'aquella trista nit. Alguns mal aconsellats feren correr la nova de que l'Arumí era amb els qui tiraren trets a l'Unió; ¡éll! ¡el pobre Arumí! qu'era incapás d'engegar una pistola ni per a tirar a la rodella, i que al sentir els primers trets correu a amagarse a sa casa, d'aont no'n sortí fins l'endemá, qu'ignoscent de tot, fins de la nova que referent a éll cortia, s'trová víctima d'algún afront. Dat el seu caràcter en extrém pundonorós li entrá tant fondo aquella calumnia i aquells desprecis, que may mes sapigué treurosho del cap, i d'allavores ensá aná agravant-se en sa enfermetat, fins a morir, després de mil penes i sofriments el dia 19 del corrent deixant en trista situació a s'esposa i a sa tendra i única filleta.

Pobre Arumí; pregem per éll que sens dupte trobará en l'altra vida la recompensa de les penes, angunies i treballs que passá en aquesta.

A. C. S.

Crónica de la Comarca

La Garriga

Els dies 3, 4 i 5 del vinent Agost, celebrarà aquesta vila la seva Festa Major, amb tota esplendidesa.

Hi haurá un bell embalat a la plassa per a quals balls está contractada l'orquestra «La Unión Filarmónica» de Barcelona, que tan acertadament dirigeix el reputat mestre Sr. Torelló

També está contractada per a aquestos dies, una orquesta de Santa Coloma de Farnés, per a tocar sardanes davant l'Hotel Catalunya.

Al Circol de Recreo hi haurán funcions líriques per la companyia de Zarzuela i Opereta Cómica del Sr. Sanpere, amb l'orquestra de Granollers «La Moderna» aumentada.

A mes s'engegarán dos castells de focs d'artifici durant aquestos dies de Festes

Passada la Festa Major, cada Diumenge a la tarde, la Banda del batalló de cassadors qu'está de guarnició a Vich vindrá a La Garriga a tocar sardanes en el camp del «Tennis.»

=Camisería Puig. Pelayo, 32, Barcelona.
Inmens assortit en corbates.

Mollet

La societat «La Unión Familiar» celebrá el diumenge prop passat junta general amb el fi de parlar i aclarir la part económica. Al efecte, i amb anterioritat, s'havía nomenat una comissió fiscalitzadora, quina, després d'un minucios examen, confessá